

MESEK FÖLDJÉN

A

GONOSZ TÜNDEK VISSZATÉR

CHRIS
COLFER

Chris Colfer

MESEK FÖLDJÉN
 A
GONOSZ TÜNDÉR VISSZATÉR

Könyvmolyképző Kiadó, 2017

*Hannah-nak, a legbátrabb,
legerősebb és legőszintébb embernek, akit ismerek,
mert megmutattad, hogy lehetetlen
„elátkozottnak” lenni, ha az embernek
olyan bátor szíve van, mint neked.
És mert tőled kaptam az első monoklimat –
te négyéves voltál, én kilenc.
Még mindig fáj.
Bátyó szeret téged.*

„A világot nem azok fogják elpusztítani,
akik gonosz dolgokat tesznek, hanem azok,
akik mindezt tétlenül figyelik.”

– Albert Einstein –

ELŐHANG

FELEMELKEDÉS ÉS VISSZATÉRÉS

Keleten nagy ünnepségsorozatot rendeztek. Mindennap felvonulásokat tartottak a város utcáin, minden otthont és üzletet színes zászlókkal és koszorúkkal díszítettek fel, és ezer marékból repült a virágszirom a levegőbe. A lakosok mosolyogtak és büszkék voltak arra, amit elértek.

Több mint egy évtizedig tartott, mire a Szunnyadó Királyság végleg maga mögött hagyta a rettenetes átkot, de végül ismét az a virágzó nemzet lett, ami egykor volt. Kelet népe immár előre nézett, a jövőbe, és Keleti Királyság néven újra birtokba vették otthonukat.

Az egyhetes ünneplés Csipkerózsika királynő várának nagytermében zárult. Annyian zsúfolódtak össze

odabent, hogy úgy tűnt, az egész királyság megjelent. Sokaknak már csak állóhely vagy az ablakpárkányok jutottak, azokra ültek. A királynő, a férje, Donát király, és királyi tanácsadójuk az előkelőségeknek fenntartott asztalnál ültek, szemben az ünnepséggel.

A terem közepén kisebb előadást tartottak. Színészek játszották újra Csipkerózsika keresztelőjét, megidézve a tündéreket, akik megajándékozták, és a Gonosz Tündért, aki megátkozta, hogy haljon meg, amint egy rokka orsója megszúrja az ujját. Szerencsére egy másik tündér gyengítette az átkot, így amikor a hercegnő végül megszúrta az ujját, ő és az egész királyság egyszerűen csak mély álomba merült. Száz évig aludtak, és a színészek nagy örömmel játszották újra a pillanatot, amikor Donát király megcsókolta Csipkerózsikát, és ezzel mindannyiukat felébresztette.

– Azt hiszem, ideje megszabadulnunk királynőnk apró ajándékától – kiáltotta egy nő a terem végéből, majd felállt egy asztalra, és vidáman mutatott a csuklójára.

A királyságban mindenki ruganyos pántot viselt a csuklóján, amit fák nedvéből készítettek. Az elmúlt egy évben Csipkerózsika arra utasította népét, hogy valahányszor szükségtelenül fáradtnak érzik magukat, csak pattintsanak vele a bőrükre. A karkötők segítettek a polgároknak ébren maradni és leküzdeni az átok utóhatását.

Szerencsére a pántokra már nem volt szükség. A nagyteremben mindenki lerántotta a csuklójáról, és boldogan a levegőbe dobta.

– Felség, most sem hajlandó elárulni, hol tanulta ezt a trükköt? – kérdezte az egyik férfi a karkötőkről a királynőt.

– Különösnek fogjátok találni, ha elmondom – felelte Csipkerózsika. – Egy gyermektől jött az ötlet. Ő és a húga egy éve látogattak el a kastélyba. Azt mondta, ilyen pántot használ, hogy ébren maradjon az iskolában, és javasolta, hogy mi is próbáljuk ki.

– Bámulatos! – jegyezte meg a férfi, a királynővel együtt nevetve.

– Lenyűgöző, ugye? Azt hiszem, a legkülönlegesebb ötletek a gyerekektől származnak – folytatta a királynő.

– Ha mi is ilyen éles elméjűek lennénk, talán rájönnénk, hogy sokszor ott a legegyszerűbb megoldás az orrunk előtt még a legnagyobb problémákra is. – Csipkerózsika egy kanállal finoman megkocogtatta a poharát. Felállt, felemelte az italát, és így szólt lelkes népéhez: – Barátaim, a mai nap nagyon különleges nap történelmünkben, és ígéretes kezdete jövőnknek. Királyságunk kereskedelme, termelése és általános öntudata nemcsak hogy helyreállt, de *fejlődött* is, mióta a vidékünket sújtó átkot megtörtük!

Az emberek olyan hangosan éljeneztek, hogy az épület beleremegett az örömükbe. Csipkerózsika oldalra fordult, és melegen a férjére mosolygott.

– Nem szabad megfeledkeznünk a múltbéli átokról, de amikor visszatekintünk a sötét időkre, jusson eszünkbe az is, hogyan győzedelmeskedtünk felettük – folytatta. Szemébe apró könnyek gyűltek. – Szolgáljon ez figyelemztetésként mindenkinek, aki veszélyeztetni akarja jólétünket: a Keleti Királyság áll, és összefog bármilyen gonosz hatalom ellen, ami fenyegetni próbálja!

Az egyetértő kurjantások olyan hangosak voltak, hogy egy férfi ijedtében lepottyant az ablakpárkányról, ahol addig ült.

– Még sosem voltam olyan büszke arra, hogy köztek lehetek, mint ma este! Egészségekre! – szólt örvendezve a királynő.

A teremben mindenki vele együtt kortyolt az italába.

– Éljen Csipkerózsika királynő! – kiáltotta egy férfi a terem közepén.

– Éljen a királynő! – éljenzett vele a tömeg. – Éljen a királynő! Éljen a királynő!

Csipkerózsika kedvesen integetett feléjük, majd leült. Az ünnepség egész este folytatódott, ám éjfél előtt nem sokkal a királynőt különös érzés kerítette hatalmába, egy érzés, amit évek óta nem tapasztalt.

– Hát nem különös? – kérdezte halkán Csipkerózsika, miközben mosolyogva meredt a távolba.

– Valami baj van, szerelmem? – kérdezte Donát király.

Csipkerózsika felállt, és a mögöttük lévő lépcső felé indult.

– Bocsáss meg, drágám! – felelte a királynő a férjének. – Eléggé *elálmosodtam*.

Épp annyira meglepődött, hogy ezt mondja, mint a férfi, hogy ezt hallja, mert Csipkerózsika évek óta nem aludt. Megígérte a népének, hogy addig nem pihen, amíg a királyságot teljesen helyre nem állítják. Most, ahogy körbepillantottak az örömteli arcokon a teremben, mindketten tudták, hogy a királynő eleget tett az ígéretének.

– Jó éjszakát, szerelmem, aludj jól! – csókolta meg felesége kezét Donát király.

A hálótermében a királynő felvette kedvenc hálóingét, és több mint egy évtized óta először bemászott az ágyába. Mintha csak régi barátait látná viszont. Már el is felejtette az ágynemű hűvös érintését a lábán és a

karján, a párna puhaságát és a süppedő érzést, amikor elhelyezkedik a matracon.

Behallatszottak az ünneplés hangjai, de a királynő nem bánta: valójában inkább megnyugtatta a zaj. Csipkerózsika mély levegőt vett és mély álomba merült, majdnem olyan mélybe, mint a százéves átok alatt, kivéve, hogy most tudta, bármikor felébredhet belőle. Amikor Donát király később csatlakozott hozzá, csak mosolyogni tudott békésen alvó felesége láttán. Azóta nem látta így, hogy első alkalommal megpillantotta.

A nagyteremben az ünnepség végül véget ért. A lámpások és a kandallók tüzét az egész kastélyban eloltották. A szolgálók kitakarítottak, és a saját körletükbe vonultak. Minden elcsendesedett a várban, ám néhány órával hajnal előtt valami hirtelen megtörte ezt a csendet.

Csipkerózsika és Donát király hálótermének ajtaján eszeveszett dörömbölés hallatszott. Mindketten felültek az ágyban.

– *Felség!* – kiáltotta egy férfi az ajtó túloldaláról. – Bocsásson meg, de be kell jönnünk!

Az ajtó egyszer csak kivágódott, és a királyi tanácsadó rontott be rajta, nyomában egy tucat páncélos őrrrel, akik körbevették az ágyat.

– Mi a csuda folyik itt?! – kiáltotta Donát király. – Hogy merészel így ránk törni az...

– Szörnyen sajnálom, felség, de azonnal biztonságba kell helyeznünk a királynőt – szakította félbe a tanácsos.

– *Biztonságba?* – kérdezte Csipkerózsika.

– Útközben mindent elmagyarázunk, felség – felelte a tanácsos. – De most, amilyen hamar csak lehet, a hirtőhoz kell vinnünk... *csak önt.* Kevésbé lesz gyanús, ha egyedül és nem a királlyal együtt utazik.

A tanácsadó lázasan izzó szemmel nézett rá, könnyögve, hogy engedelmeskedjen. A királynő ledermedt.

– *Donát?! –* fordult Csipkerózsika a férje felé, nem volt benne biztos, mit is kéne tennie.

A király alig tudott megszólalni.

– Ha azt mondják, menned kell, akkor menned kell. – Csupán ennyit tudott kipréselni magából.

– Nem hagyhatom itt az embereimet – ellenkezett Csipkerózsika.

– Minden tisztelettel, felség, holtan nem lesz senki hasznára – felelte a tanácsos.

Csipkerózsika gyomra összerándult. Mit ért azon a tanácsos, hogy *holtan*?

Mielőtt észbe kaphatott volna, az örök kiemelték az ágyból, talpra állították, azután sietve az ajtó felé terelték a tanácsadóval együtt. Még elbúcsúzni sem volt ideje. Egy csigalépcsőn lesiettek a vár alsóbb szintjeire. A kőfokok érdesek voltak a királynő csupasz talpa alatt.

– Kérem, valaki mondja el, mi folyik itt! – követelte Csipkerózsika.

– Ki kell juttatnunk a királyságból, amilyen gyorsan csak lehet – felelte a tanácsos.

– Miért? – kérdezte Csipkerózsika, majd sorban lerázta magáról az őt kísérő örök kezét. Senki nem válaszolt, úgyhogy megállt a lépcső közepén, tántoríthatatlanul, mint egy szikla. – Egy lépést sem teszek, amíg valaki el nem magyarázza! Én vagyok a királynő! Jogom van tudni!

A tanácsadó elsápadt.

– Igazán nem akarom még jobban felzaklatni, felség – mondta remegő állkapoccsal –, de nem sokkal éjfél után, miután minden vendég hazament, két szolgálatban lévő

katonánk éles villanást észlelt a vár elülső részénél, majd egy *rokka* tűnt elő a semmiből.

Csipkerózsika szeme kikerekedett, és minden szín kifutott az arcából.

– Eleinte semmi komolyra nem gyanakodtak, csak ostoba csínyre... hogy valakik tönkre akarják tenni a ma esti ünnepséget – folytatta a férfi. – Persze azért a katonák odamentek, hogy megvizsgálják a rokkát, és akkor az lángra kapott. De abban a pillanatban valami más is történt.

– Micsoda? – kérdezte a királynő.

– A kúszónövények és a túskebokrok, amik az átok idején a kastélyt borították... a növények, amiket kivágtunk és a Túskebokor Árokba dobtunk... *visszanőnek* – tájékoztatta a tanácsos. – Még soha nem láttam, hogy valami ilyen gyorsan nőne. Máris belepték a kastélynak majdnem a felét. Az egész királyságot felemésztik.

– Azt akarja mondani, hogy a Túskebokor Árok átka kiterjedt az egész királyságra? – kérdezte Csipkerózsika.

– Nem, felség – nyelt egy nagyot a tanácsadó. – Az csak egy öreg boszorkány átka volt. Ez azonban fekete mágia... *nagyon erős fekete mágia!* Olyan, amelyet a királyság eddig csak egyszer látott.

– *Nem!* – Csipkerózsika elhűlve kapta a kezét a szája elé. – Ugye, nem úgy érti...

– Attól tartok, de – felelte a tanácsadó. – Nos, mehetünk? Kérem, jöjjön, ki kell juttatnunk a királyságból, amilyen gyorsan csak lehet.

Az örök ismét megragadták a királynőt, és még mélyebbre vezették a várban; Csipkerózsika ezúttal nem ellenkezett. Lefutottak a lépcsőn, amíg már nem maradt

több fok. Sietve átvágtak egy kétszárnyú faajtón, és Csipkerózsika a kastély istállójában találta magát.

Négy hintó állt előtte. Mindegyiket egy tucat katona vette körbe lóháton, indulásra készen. A hintók közül három ragyogó aranyberakású volt, a királynő saját tulajdonából, de az örök a negyedik, apró, jellegtelen, szerény kocsihoz kísérték. Körülötte a katonák nem páncélban voltak, mint a többiek, hanem földműveseknek és városiaknak álcázva.

Az örök beemelték a királynőt a hintóba. Odabent alig volt elég hely ahhoz, hogy kényelmesen elférjen.

– És a férjem? – kérdezte Csipkerózsika, miközben egyik kezét kitartotta, megakadályozva, hogy rácsukják az ajtót.

– Ő is biztonságban lesz, asszonyom – felelte a tanácsos. – A királlyal mi is útnak indulunk, amint a csalinak használt hintók kihajtottak. Mindent elterveztünk korábban... ha a várat esetleg támadás érné. Bízson bennem! Így lesz a legbiztonságosabb!

– Én sosem hagytam jóvá semmilyen hasonló tervet! – tiltakozott Csipkerózsika.

– Nem, de a szülei igen – válaszolta a tanácsadó. – Ez volt az egyik legutolsó parancsuk, mielőtt meghaltak.

Erre a hírrre a királynő szíve még hevesebben vert. A szülei életük nagy részében őt védték, és most halálukban is ezt teszik.

– Hová visznek? – kérdezte.

– Egyelőre a Tündér Királyságba – magyarázta a tanácsos. – A Tündérek Gyűlésével lesz a legnagyobb biztonságban. A többi hintót másik irányba küldjük figyelemelterelésnek. Most azonban indulnia kell!

Finoman beljebb tolta a királynőt, és határozottan rázárta a hintó ajtaját.

Csipkerózsikát még a tucatnyi őr sem nyugtatta meg, akik körbevették a kis kocsit. Tudta, hogy bizonyos körülmények között ők sem képesek megvédeni őt.

A tanácsos intett a csalihintóknak, amik azonnal nekilódultak. Néhány pillanattal később biccentett a királynő kocsisának is. A kis kocsi úgy lőtt ki az éjszakába, mint valami ágyúgolyó. A lovak teljes sebességgel trapoltak.

A hintó apró ablakán keresztül Csipkerózsika meglátta azt a szörnyűséget, amiről a tanácsos beszélt neki. A kastély udvarán mindenfelé katonák és szolgálok harcoltak a körülöttük növekvő vad gazokkal. A növények egyenesen a talajból nőttek ki, és az áldozatukra tekeredő kígyókként támadtak rájuk. A túskebokor felfutott a kastély falaira, betörte az ablakokat, kiragadta az embereket a szobájukból és többméternyre a földtől a levegőbe lógatta őket.

A tuskés kúszónövények Csipkerózsika hintójának a közelében is kitörtek a földből, de a katonák gyorsan lesújtottak rájuk a kardjukkal.

Csipkerózsika királynő még soha nem érezte magát ennyire tehetetlennek. Láttá, ahogy a városiak (néhányan egész közel a hintóhoz) áldozatául esnek a leveles szörnyetegeknek. Nem segíthetett nekik. Csak nézhette a történeteket, és remélhette, hogy a Tündér Királyságban segítséget talál. A bűntudat, hogy ott kell hagynia a férjét és a királyságát, mázsás súlyként nehezedett rá, de a tanácsadójának igaza volt: holtan senkinek sem lehet hasznára.

A kastély egyre kisebb és kisebb lett, ahogy a hintó maga mögött hagyta a szörnyű pusztítást. Nemsokára az erdőn haladtak át, a királynő mindenfelé csak sötét fákat látott.

Csipkerózsika egyórányi utazás után is annyira retteget, mint induláskor. Egyre csak azt suttogta magában, hogy „*Mindjárt ott vagyunk... Mindjárt ott vagyunk...*”, bár fogalma sem volt, hol járnak.

Hirtelen éles *huss!* hallatszott a fák közül. Csipkerózsika épp időben nézett ki az ablakon, hogy lássa, ahogy az egyik katona és a lova az út melletti rengetegbe repül. Újabb *huss!* csapott feléjük, mire még egy katona tűnt el lovastul a fák között az út másik oldalán. *Rájuk találtak.* Minden második pillanatban újabb katona és ló rémült kiáltása hallatszott, ahogy elnyelte őket az erdő. Bármilyen is van odakint, az egyesével szabadul meg tőlük.

Csipkerózsika remegve kuporgott a hintó padlóján. Tudta, hogy csak idő kérdése, és az összes katonát elragadják. És valóban, egy utolsó csapás az összes megmaradt lovat és katonát felkapta. Kiáltásuk visszhangzott az éjszakában. A hintó a földnek csapódott, az oldalára borult, és egy ideig így csúszott tovább, mielőtt megállt. Az erdőben minden elcsendesedett. Egyetlen sérült katona vagy ló hangja sem hallatszott. A királynő magára maradt.

Csipkerózsika kipróbálta magát a hintó ajtaján, és óvatosan leászott a földre. Sántított és a bal csuklóját szorongatta, de annyira félt, hogy alig érezte a sérüléseit.

Véget ért a támadás? Most már biztonságban hívhat segítséget, és keresheti a túlélőket? Ha az a valami odakint végezni akarna vele, bizonyára már rég halott lenne.

Csipkerózsika épp segítségért kiáltott volna, amikor ibolyaszín villanás vakította el. A királynő felsikoltott, és az arcát eltakarva földre esett, de a villanás csak egy másodpercig tartott. Füstszagot érzett. Felállt és

körülnézett. Az egész erdő lángokban állt, és minden egyes fa *rokkává* változott.

Nem volt értelme tovább tagadni: valóra vált a királyság legnagyobb félelme.

– *A Gonosz Tündér* – suttogta Csipkerózsika – *viszszatért.*

1. FEJEZET

GONDOLATOK VONATA

A vonat finom rázkódásai ébresztették Alex Bailey-t. A körülötte lévő üres ülésekre nézett, és próbálta felidézni, hol is van. A tizenhárom éves lány nagyot sóhajtott, majd a helyére igazította vörösesszőke hajtincsét, ami kiszabadult a hajpántja alól.

– *Már megint* – suttogta maga elé.

Alex utált nyilvános helyen szundítani. Nagyon értelmes, komoly fiatal nő volt, és nem akart rossz benyomást kelteni. Szerencséjére kevesen utaztak az ötórás vonaton vissza a városba, így a titka biztonságban volt.

Alex mindig is különlegesen kiemelkedően tanult. Ami azt illeti, olyan jól haladt, hogy bekerült egy ösztöndíjprogramba, és így különórákra járhatott a szomszédos városban lévő főiskolára. Mivel még túl fiatal volt

ahhoz, hogy vezessen, az édesanyja pedig a nap nagy részében a gyermekkórházban dolgozott, Alex minden csütörtökön, iskola után, biciklivel elkerekedett az állomásra, és megtette ezt a rövid utat a következő városig.

Elég megkérdőjelezhető vállalkozás volt ez: egyedül utazni egy ilyen fiatal lánynak. Az anyukájának eleinte voltak is fenntartásai, de bízott benne, hogy Alex képes lesz kezelni a helyzetet. Ez a rövid utazás semmi sem volt ahhoz képest, amivel a lány a múltban megbirkózott.

Alex imádta a különóráit. Először nyílt lehetősége olyan környezetben tanulni művészetekről, történelemről és más nyelvekről, ahol mindenki ott *akart* lenni. Amikor a professzor feltett egy kérdést, Alex keze csak egy volt a sok közül, ami a levegőbe emelkedett, készen a válaszára.

A vonatozás másik előnye az az idő volt, amit Alex magában tölthetett. Miközben a vonat zakatolt, a lány kibámult az ablakon, és hagyta, hadd kalandozzanak el a gondolatai. Ez volt a napja legpihentetőbb része, és sokszor azon kapta magát, hogy elszundított, de csak ritkán aludt el annyira, mint ma.

Általában szégyenkezve ébredt, ám ezúttal bosszúság is vegyült a zavarába, ugyanis csüggesztő álmot látott: egy álmot, amit az elmúlt évben sokszor álmodott.

Azt álmodta, hogy mezítláb fut egy gyönyörű erdőben az ikertestvérével, Connerrel.

– Versenyezzünk a kunyhóig! – javasolta Conner hatalmas mosollyal.

Nagyon hasonlított a húgára, de egy hirtelen jött nyúlásnak köszönhetően, immár pár centivel magasabb volt nála.

– Oké! – felelte Alex nevetve, és kezdetét vette a verseny.

Gondtalanul üldözték egymást a fák között és a füves réteken. Se trollok, se farkasok, se gonosz királynők miatt nem kellett aggódniuk, mert bárhol is voltak most, tudták, hogy biztonságban vannak.

Végül egy kis kunyhó tűnt fel előttük. Az ikrek afelé tartottak, minden erejüket összeszedve az utolsó sprintre.

– Nyertem! – jelentette ki Alex, amikor mindkét tenyerét a bejárati ajtóhoz érintette, csupán tizedmásodpercekkel a bátyja előtt.

– Ez nem ér! – duzzogott a bátyja. – Laposabb a lábfejem, mint a tiéd!

Alex felkuncogott, majd megpróbált benyitni az ajtón, de az zárva volt. Kopogott, de nem érkezett válasz.

– Fura – jegyezte meg. – Nagy tudta, hogy jövünk. Miért zárta be az ajtót?

Bekukucskáltak az ablakon. Látták odabent a nagymamájukat, a hintaszékében ült a kandalló mellett. Szomorúnak tűnt, miközben lassan hintázott előre-hátra.

– Nagymama, itt vagyunk! – kocogtatta meg Alex vidáman az ablaküveget. – Nyisd ki az ajtót!

De a nagymamája nem mozdult.

– Nagy? – kérdezte Alex, erősebben kopogva. – Nagy, mi vagyunk azok! Jöttünk meglátogatni!

A nagymamája kissé felemelte a fejét, és felnézett rájuk az ablakon keresztül, de továbbra is ülve maradt.

– Engedj be minket! – kopogtatott Alex még hangosabban.

Conner a fejét csóválta.

– Semmi értelme, Alex. Nem mehetünk be. – Azzal megfordult, és visszaindult arra, amerről jöttek.

– Conner, ne menj el! – kérte Alex.

– Mi értelme erőlködni? – nézett vissza a fiú a húgára.

– Nagyon úgy fest, hogy nem akar minket beengedni.

Alex olyan hangosan kezdett dörömbölni az ablakon, ahogy csak tudott, anélkül hogy betörné az üveget.

– Nagyi, kérlek, engedj be minket! Szeretnénk bemenni! *Kérlek!*

Nagyi üres tekintettel pillantott fel rá.

– Nagyi, nem tudom, mi rosszat tettem, de bármi is volt az, sajnálom! Kérlek, engedj vissza! – könyörgött Alex. Könnyek kezdtek csorogni az arcán. – *Be akarok menni! Be akarok menni!*

Nagyi kifejezéstelen tekintete hirtelen helytelenítő pillantássá változott, és megrázta a fejét. Alex rájött, hogy nem fogják beengedni, és valahányszor elérkezett ehhez a felismeréshez az álomban, felébredt.

Nem volt kifejezetten kellemes álom, de közben meg olyan jó érzés volt megint erdőben lenni és látni a nagymamájuk arcát... Azóta egyértelmű volt számára, mit jelképez az álma, amióta csak elkezdődött.

Most azonban valami mást is érzett Alex, amikor felébredt. Nem tudott szabadulni az érzéstől, hogy valaki figyelte, miközben aludt.

Amikor felriadt, bár először nem sok jelentőséget tulajdonított neki, megesküdött volna rá, hogy a nagymamája ül vele szemközt a vonaton.

Vajon tényleg látta vagy csak a képzelete játszott vele? Alex nem tudott szabadulni a gondolattól, hogy valóságos volt.

A nagymamája sok mindenre képes...

Egy éve történt, hogy Alex és Conner Bailey felfedezték családjuk legnagyobb titkát. Amikor egy régi mese-könyvet kaptak a nagymamájuktól, nem sejtették, hogy

az varázsütésszerűen a mesevilágba repíti őket, és még a legvadabb álmaikban sem gondolták volna, hogy a nagymamájuk és megboldogult édesapjuk ebből a világból *származnak*.

Életük legnagyobb kalandja volt, ahogy királyságról királyságra utaztak és összebarátkoztak azokkal a szereplőkkel, akiknek a történetein felnőttek. Ám a legnagyobb meglepetés az volt, amikor az ikrek rájöttek, hogy a nagymamájuk valójában Hamupipőke Tündér Keresztanyja. Nagymamájuk végül megtalálta és hazavitte őket aggódó édesanyjukhoz.

– Azt mondtam az iskolának, hogy mindketten bárányhimlősek vagytok – mesélte nekik Charlotte, az édesanyjuk. – Muszáj volt kitalálnom valamit, hogy miért hiányoztok két hétig, és az, hogy „egy másik dimenzióba utaztatok”, azt hiszem, kiváltott volna pár furcsálkodó pillantást.

– Bárányhimlő? – kérdezte Conner. – Anyu, nem állhattál volna elő valami *klasszabbal*? Mint például pókcsípés vagy ételmérgezés.

– Végig tudtad, hol vagyunk? – érdeklődött Alex.

– Nem volt nehéz kitalálni – felelte Charlotte. – Amikor hazaértem a munkából és bementem a szobádba, ott találtam a könyvet a padlón. A *Mesék Földjét*. Még ragyogott.

A nagy, smaragdzöld mesekönyvre nézett, amit nagy a kezében szorongatott.

– Aggódtál? – kérdezte Conner.

– Hát persze – válaszolta Charlotte. – Nem is feltétlenül a biztonságotok, mint inkább a lelketek miatt. Félttem, hogy az élmény esetleg teljesen megrémít titeket, úgyhogy azonnal szóltam a nagymamátoknak.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Szerencsére még ebben a világban volt, a barátaival utazgatott. De a második hét után, amikor még mindig nem tudtam, hol vagytok... nos, fogalmazzunk úgy, hogy remélem, soha többé nem kell átélnem hasonlót.

– Tehát *mindenről* tudtál? – fordult felé Alex.

– Igen – mondta Charlotte. – Apátok előbb-utóbb nektek is elmondta volna; de végül nem volt rá lehetősége.

– Hogy jöttél rá? – kíváncsiskodott Conner. – Mikor mondta el neked apu? Hittél neki?

Charlotte elmosolyodott az emléktől.

– Amint először megpillantottam apátokat, tudtam, hogy van benne valami különleges – mesélte. – Az első hetemet kezdtem nővérként a gyermekkórházban, amikor nagymamátok és a barátai odajöttek felolvasni a betegeknek. Azonnal belebolondultam a jóképű férfiba, aki velük volt. Annyira furcsán viselkedett. Csodálkozva pillantott végig mindenben. Azt hittem, mindjárt elájul, amikor meglátta a tévét.

– John akkor járt először ebben a világban – magyarázta nagy mosolyogva.

– Kérte, hogy vezessem körbe a kórházban, és én megtettem – folytatta Charlotte. – Teljesen lenyűgözte, hogy megismerheti az ottani dolgokat: a műtéteket, amiket végzünk; a gyógyszereket, amiket használunk; és a betegeket, akiket kezelünk. Megkérdezte, találkozhatnánk-e később, a műszakom után, hogy még többet mesélhessek neki. Végül két hónapig randevúzgattunk és egymásba szerettünk. De aztán különös módon, minden előzetes figyelmeztetés nélkül eltűnt, és utána három teljes évig nem láttam.

Az ikrek a nagymamájukra néztek, mivel már ismerték valamennyire a történetnek ezt a részét.